

Van niets naar iets

ds. Fulco Timmers

Zondag 14 maart zijn de kinderen aan de slag gegaan met het verhaal van de wonderbare spijziging zoals Johannes dit vertelt (Johannes 6:1-15). Graag deel ik twee opvallende punten naar aanleiding van Johannes' versie van de wonderbare spijziging. Twee punten die ons kunnen helpen en hoop kunnen geven bij het nadenken over hoe we kerk kunnen zijn in deze tijd.

1: Jezus laat zich vinden waar het leven een zootje is

Het eerste opvallende punt is dit. Je zou er zomaar aan voorbij lezen. We lezen dat Jezus in Galilea is, bij het meer van Tiberias. Maar we lezen ook hoe het bijna Pasen is. Wat betekent zo'n detail? Met Pasen werd iedere volwassen Joodse man geacht naar Jeruzalem te gaan, om dáár Pasen te vieren. Wat doet Jezus dan nog in Galilea, zeker als het 'vlak voor' het Joodse Paasfeest is?

Bekend is mogelijk wel dat Galilea in Jezus' tijd te boek stond als het afvoerputje van Israël. Zoals Natanaël – één van de leerlingen die Jezus roept – het zo treffend zegt (zie Joh. 1:46): 'Nazaret (in Galilea), kan daar iets goeds vandaan komen?' Wat doet Jezus daar? Als Hij dus eigenlijk in Jeruzalem, in de tempel, zou moeten zijn? Dit aangeven dus: niet in Jeruzalem, in een prachtige tempel moet Ik zijn. Maar hier, in Galilea, waar menig leven een zootje is. Waar de meeste mensen vandaag niet weten hoe ze de dag van morgen door moeten komen.

De parallel ligt natuurlijk voor de hand: niet in Jeruzalem laat Jezus zich vinden; niet ín de kerk dus, in het centrum van religieuze rituelen; maar in de bagger van Galilea, de plaats waar mensenlevens vastlopen en er weinig perspectief lijkt te zijn. Galilea, wat kan daar voor goeds uit komen? En omdat het Klein Pasen is, het midden van de lijdenstijd, kunnen we ook alvast vooruitgrijpen op het appèl van Pasen. Een appèl dat ons allemaal geldt. Het appèl dat de engelen in het graf doen op de leerlingen van Jezus: blijf niet hier stilzitten bij wat ooit was en treuren in Jeruzalem, naar Galilea moet je gaan (Mc. 16:7). Dáár ben je nodig!

2: Jezus nodigt ons uit van niets iets te laten worden

Dan het tweede opvallende punt. Dat is een punt dat in alle varianten van de wonderbare spijziging terugkomt, bij alle evangelisten. Het punt van de rekenaars, die "iets" al snel doorrekenen naar "niets". Filippus en Andreas, zij zijn een soort penningmeester en secretaris van de club van Jezus, de regelaars van het stel (zie ook Joh. 12). Niet voor niks Jezus vraagt Filippus dus: 'Waar kunnen we eten kopen voor al deze mensen?' En Filippus valt onmiddellijk van zijn spreekwoordelijke stoel. 'Eten kopen, voor ál deze mensen! Dat

gaat nooit!’ En hij rekest even vlog door dat je met 200 denarie – die ze toch niet hebben – niet eens genoeg geld hebt om een beetje in de buurt te komen. Dan komt zijn maatje, Andreas erbij. En die zegt: ‘Ja, we hebben hier wel een jongen met vijf broden en twee vissen; maar daar hebben we niks aan voor zoveel mensen.’ ‘Maar dit hier, wat is dat, voor zovelen?’ staat er letterlijk. En zo wordt “iets” “niets”.

Jezus draait het om, en daagt ons uit om het om te draaien. Niet van “iets” “niets” maken, maar “niets” “iets” laten worden. Aan de slag te gaan met wat je hebt door het in Gods handen te leggen en je dán laten verrassen door wat er gebeurt. Ik vind dat een buitengewoon hoopvolle boodschap: dat Jezus zo’n groots gebaar maakt. Neem wat je hebt, breng het bij Mij, ontvang het dan weer uit mijn handen en je zult versteld staan van wat er gebeuren kan. Het is die hoopvolle gedachte waar de kerk van alle eeuwen al op gevaren heeft en nog altijd op varen mag.